

ABRAHAM HANS

OVER HET GENTS FABRIEKSMEISJE

François en Beatrix hadden hun huwelijksreis in het Zuiden beëindigd. Het was twee dagen vóór Kerstmis en ze zouden het feest vieren op 't kasteel van baron van Leewerdal.

Heel de reis had François onrust gevoeld en bleef het meisje van Gent hem in de gedachten. Zouden zijn schoonvader en vader van het gebeurde weet hebben?

Over baron van Leewerdal was hij gerust gesteld, toen hij enige uren thuis was. Zijn schoonvader was zeer hartelijk en vroeg met de grootste belangstelling hoe de reis verlopen was.

De volgende dag reden François en Beatrix naar «De Donk». Ook hier werden ze buitengewoon vriendelijk verwelkomd.

François meende reeds dat er geen zwarte wolken aan de lucht waren.

Maar baron de Porteira vond dan gemakkelijk de gelegenheid om zijn oudste zoon in zijn werkkamer alleen te spreken. En nu schrok François. Zijn vader keek verstoord.

Zou hij over Elza of over Greta spreken? Ook om Greta was hij ongerust geweest.

«Uw reis is misschien niet zo plezierig geweest»? vroeg de baron de Porteira.

«Wat bedoelt ge papa»?

«François, we zitten hier tegenover elkaar... en doe dus niet onnozel. Ik weet waarom ge op de morgen van het huwelijk Edmond naar het dorp hebt gezonden».

«O, om de wraak van Poelman, die een gemene streek wilde

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

uithalen. Gij gelooft toch de geschiedenis van dat kind niet?»

«Zeker geloof ik die. Edmond is voor mij naar Gent geweest. Ik moest daar het gevaar bezweren, want dit bleef bestaan, al was hij er in gelukt dit meisje te verwijderen en ze bang te maken. Edmond heeft ze een som geld gebracht en van tijd tot tijd moet hij dat weer doen, maar natuurlijk op uw budget. Ik zal echter voor u handelen, want Beatrix mag niets merken. Moest dat meisje en Poelman hun doel bereikt hebben, het huwelijk zou niet doorgedaan zijn en van Leewerdal zou nog in staat zijn Beatrix naar huis te halen.»

«Die meid kan niets bewijzen,» hernam François, die toch zijn schuld niet meer durfde loochenen.

«Gij hebt zeer ondoordacht gehandeld. Op uw fabriek moet ge geen dwaasheden uithalen. Er zijn speurende ogen... te veel ontevredenen. Ge zijt me erg tegengevallen. Nog een raad: neem Poelman terug in dienst en geef hem een betere betrekking dan vroeger.»

Over zijn verhouding met het Gentse fabrieksmeisje zei de vader niets meer. François was blij dat het onderhoud afgelopen was.

Hij had er op gerekend vandaag ook Greta te ontmoeten. Na die nare geschiedenis met Elza en Poelman moest hij voorzichtig zijn. Greta kon nog niet naar Gent komen. Hij zou ze paaien met later. Nu was van Leewerdal nog de spiedende toezichter... de lastige, veel te ernstige schoonvader. Dat zou wel verminderen.

In de kamer hoorde François zijn moeder tot Greta zeggen, dat ze naar de ouderlijke woning moest gaan om boter en eieren. Nu moest hij de kans grijpen. Hij zag Greta door de dreef vertrekken. Wat later zwierf hij naar buiten. Hij zou niet lang weg blijven en kon dan wel een reden vinden voor zijn afwezigheid. De avond viel reeds. François haalde Greta in. 't Was in het bosje. Greta schrok.

«Neen, neen!» zei ze ontstemd. «Nu niet meer!»

«Greta, wist ge hoe ik aan u heb gepeinsd en naar u verlangd!»

«Bij die andere!» hoonde ze.

Greta dacht aan Elza. En Elza's geschiedenis werd nu de hare.

«O, ge hebt me bedrogen!» kreet ze wild. «Ik weet het van het Gents fabrieksmeisje. Zij kwam ook op uw kamers... en dan liet ge ze met haar kind lopen.»

«Dat was laster,» beweerde hij. «Een weggejaagde werkmans.»

«O, lieg niet... Ik had het wel verwacht, dat ge me niet naar Gent zoudt doen komen... Ik wist het, dat ge zo tegen me zoudt spreken, bedrieger!»

«Maar Greta toch... Ik die u zo graag heb, maar nu voorzichtig moet zijn.»

«Ja gij moet voorzichtig zijn. Van u mogen ze niets weten... Gij zijt met een rijke getrouwd. Maar als ik in verwachting ben, geeft dat niets voor u. Zult ge dan ook zeggen, dat ik lieg en laster als die Gentse?»

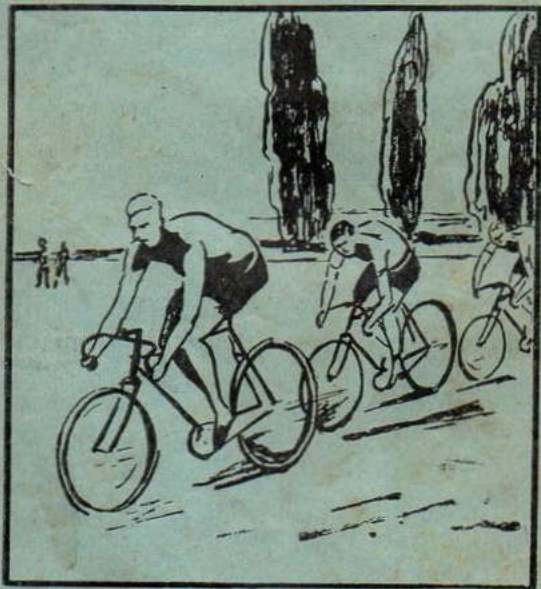
Plots schrokken beiden. Door de struiken drong een stevig

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

gebouwde man. Het was Jan Wellens. Hij gaf François een vuistslag in het gelaat.

«Gemene loeder!» zei hij. «Gij bederft mijn zuster.»

François vluchtte heen... Zijn neus bloedde.

«En gij zijt niet beter,» vervolgde Jan tot Greta. «Ha, ik loog, hé! 't Was al niet waar... En nu staat ge hier weer met hem en hij is getrouwd... 't Is een schande ook voor u!»

«Kan ik het helpen, dat hij mij afwacht. Ge hebt toch gehoord, dat ik niet van hem wilde weten!» stamelde Greta, die zich wilde verdedigen.

«Ge zei iets over naar Gent komen en waart niet meer akkoord... Ik zou misschien beter gedaan hebben eerst nog meer te luisteren, maar ik kon mijn woede geen meester meer... Ge zijt dikwijls bij hem geweest... Ge waart zijn lief en nu zijt ge zeker kwaad, omdat alles uit is. Hij durft niet meer... Hij heeft al een geschiedenis met een Gents fabrieksmeisje.»

«Ge liegt, ge liegt!» snauwde Greta. «Ik heb nooit van de jonker willen weten. Laat me gerust!»

Ze liep ook heen. Jan Wellens was van Gent gekomen en nu de wegen hard waren, had hij het kortere pad langs het bos genomen. Toen hoorde hij de driftige stem van zijn zuster... Zijn fiets stond ginder tegen een boom. Jan weende terwijl hij huiswaarts reed.

Op het pachthof bleef hij staan. Hij zou zijn ouders moeten inlichten, maar durfde niet. Hij had de moed niet, dat schromelijk verdriet in huis te brengen. Wachten nog. Waarop?

Jan huiverde van angst. Hij kende door Martha de geschiedenis van het Gents fabrieksmeisje en haar kind. Zou nu ook over hun gezin die schande van een bedrogen dochter komen?

François had het bloed gestelpt. Zijn neus bleek gezwollen. De jonker begaf zich naar zijn kamer. In de spiegel zag hij, dat hij bloed had op zijn linnen. Hij moest zich verkleeden.

Groter dan zijn woede tegen Jan Wellens was zijn angst. Wat zou die boerenkinkel nog ondernemen?

François kwam beneden in de woonkamer met zijn gezwollen neus.

«Kijk eens,» zei hij, schertsend, tot Beatrix.

«O, wat hebt ge nu?» vroeg ze.

«Ik was even in het park gelopen, om een luchtje te scheppen... En ik was zo dom tegen een tak aan te bonzen. Ik kreeg er een bloedneus van... Nu morgen zal het wel geslonken zijn.»

François durfde zijn vader niet aankijken en lachte met de deelneming van zijn moeder en Beatrix, die zelf vroeg of het niet beter zou zijn de dokter te ontbieden.

Beatrix was teer, omdat ze zich in haar huwelijk zo gelukkig gevoelde. Ze had zoveel blijken van genegenheid ondervonden thuis en op haar dorp en ze meende dat François haar innig beminde.

133

Ze zou nu haar eigen huishouden krijgen in de stad, toch niet zo ver van vader en moeder. Het leven lachte haar toe. Ze was ook zeer eigen, hier op de «De Donk»...

Later op de avond moest Greta weer de tafel dienen. Als achter een masker verborg ze al haar leed, haar jaloezie en vooral haar grote ongerustheid.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM